

Touto prací jsme se pokusili analyzovat fenomény představující takzvaný jazykový kontakt, a to mezi dvěma jazyky Iberského poloostrova: kastilštinou a katalánštinou. V první řadě jsme chtěli ověřit hypotézu o tom, že existuje specifická varianta kastilštiny v katalánských oblastech, a následně tuto variantu charakterizovat. V průběhu času, který jsme věnovali uskutečnění této práce, a zakotvením v domnělém klíčovém centru pro získání potřebných materiálů – v kosmopolitní Barceloně – jsme zjistili, že námi zvolené téma je velmi komplexní a hodné vyčerpávající analýzy.

My, jakožto začátečníci v problematice jazykového kontaktu v kastilsko-katalánském případě, jsme se rozhodli nezaměřovat se na žádný částečný jev jazykového kontaktu, nýbrž zabývat se tímto kontaktem jako souborem vzájemně propojených fenoménů, čímž, dle našeho názoru, skutečně je. Zdálo se nám přirozenější zabývat se jím globálně: věnovali jsme se analýze a srovnání struktur dotyčných jazyků, avšak nenechali jsme stranou ani faktory jazykového kontaktu sociálně-politické.

Abychom porozuměli fenoménům kontaktu mezi kastilštinou a katalánštinou, vypravili jsme se k historického okamžiku, v němž se zrodily jako dva nezávislé jazyky z téhož iberorománského základu. Zjišťujeme, že vývoj katalánštiny byl konzervativnější, což jsme si ověřili porovnáním stavů současné katalánštiny a staré kastilštiny, které se vyjevily jako identické.

Následně se zabýváme především politickou a sociální historií soužití obou jazyků.

Pochopíme tak, že katalánské obyvatelstvo mluvilo výlučně katalánsky až do ustavení kastilsko-aragonské unie Katolických králů, prvních skutečně centralistických a proti Katalánsku zaměřených panovníků. Pokračujeme výkladem historie diglosie španělských jazyků uvnitř Španělska, která zcela neustoupila až do dnešních dnů. Musíme ovšem podtrhnout, že v těchto měsících tolik diskutovaný Status autonomie ze sedmdesátých let zajistil pro katalánštinu podmínky dosti, ne však zcela liberální ve srovnání s útlakem, který tento jazyk zažíval v předcházejících jako důsledek dekretů Nova Planta, během vlády Bourbonů a za totalitních režimů Prima de Rivery a Francisca Franca. Na konci první kapitoly uznáváme důležitost propagace katalánštiny mezi novými obyvateli katalánsky hovořících oblastí.